

Halálos meglepetés

Carlos végre végzett ezzel az elátkozott melóval. Egész pályafutása alatt igyekezett mindig tiszta munkát végezni, ez mára már szinte a védjegyévé vált. Ez a megbízás azonban az első perctől kezdve kibabrált vele. Nem is értette, hiszen mindent a már jól bevált, megszokott módon csinált. Mégis egymást követték a balszerencsés véletlenek. Ki is szállt volna és hagyta volna az egészet, ha nem egy régi kuncaftjáról lett volna szó. A felkínált összeg is csábító volt, csak egy hülye utasított volna el egy ilyen ajánlatot. Carlos pedig nem volt bolond. Ravasz róka volt már ebben a szakmában, de ennyi nullának azért még Ő maga sem tudott ellenállni. Mi tagadás, gyengeségre vallott az ilyesmi, de ennyiért ezt is bevállalta.

Csak hát a pasas, akit el kellett tennie láb alól, abszolút pszichiátriai eset volt. Az utolsó pillanatban, váratlanul változtatta meg a programját, alig lehetett a nyomában járni. Egy gyilkossági helyszín kiválasztása nagy körütekintést igényel annak érdekében, hogy ne legyenek tanúk. Akárhol nem lehetett az ilyesmit csak úgy ad hoc végrehajtani. Carlost pedig kishíján fölette a méreg. Hetekig követte a marháját, hogy kifigyelje a szokásait, de ennek nem voltak olyanok. Kétszer nem ment ugyanarra, nem találkozott senkivel ugyanott. Nem járt klubokba, vagy szórakozni, nem voltak barátai sem. Még egy átkozott konditermet vagy éttermet sem látogatott meg

soha. Nem volt családja, barátja, szeretője. Semmi! Szinte lehetetlen volt a nyomában maradni. Talán az utolsó napokban azt is kiszúrta, hogy figyelik, mert sorozatosan lerázta Carlos fekete Buickjét.

Végül ételfutárnak álcázva jutott be hozzá, mintha eltévesztette volna a címet. Épp, mint valami harmadrangú hollywoodi moziban. Nem is harapott rá a kamura, csak úgy vergődött, mint egy megvadult bika. Carlos alig tudta a basszusgitárhúrból készült hurkot a nyakába dobni.

Szemlátomást nem akart meghalni. Pedig, aki ilyen körökben mozog, az megtanulja, hogyha menthetetlen a szitu, akkor a legjobb, ha elernyed és átadja magát a Teremtőjének, mert ha nagyon ugrál, akkor sokkal tovább tart az egész. A vége pedig így is és úgy is ugyanaz. Minek akkor a cirkusz!

Végül is kilehelte a lelkét és a földre zuhant ez a hegyomlásnyi pasas. Carlos zihálva belerúgott még egyet, hátha tévedett. Nem történt semmi. A férfi végignézett a dulakodás helyszínéül szolgáló nappalin. Felborult bútorok, törött állólámpa, kitört üvegajtó. Pompás! Kezdhették takarítani.

Először is megragadta a benga pasas két karját és a szomszéd szoba felé kezdte vonszolni. Nem ment valami könnyen, mert a marcona ürge legalább kétszer olyan nehéz volt, mint Carlos. Talán tíz centit haladt egy húzásra. Közben azon morfondírozott, hogy le kéne állnia

azzal a négy-öt csomag chipsszel, amit esténként betolt a tv előtt. Az a tetemes úszógumi, amit emiatt növesztett, mostanra már igencsak útban volt. Persze, ha jobban megválogatta volna az áldozatait, akkor csupa kicsit is vállalhatott volna, csak az nem fizet ennyit, az tuti!

Mikor végre átcibálta a hullát a küszöbön, rádobott egy rongyszőnyeget és visszament takarítani. Menet közben előkotort a zakója zsebéből egy laposüveget és nagyot húzott belőle, de a whiskey nem oltotta a szomját. Legszívesebben kinyitotta volna a csapot, hogy egy jó pohár hideg vízzel áztassa porzó géégjét, de akkor genetikai nyomokat is hagyna maga után. Ezt pedig igyekezett elkerülni.

Tudta, hogy a zsaruk imádják az ilyen feldúlt helyszíneket, mert itt biztos akad valami nyomhoz hasonló. Éppen ettől csak rosszabbul érezte magát. Tetőtől talpig kinyalhatja az egész kérót! Reggel lesz, mire elszabadul innen. Pokoli mérges volt.

Nagyon felpaprikázták az olyan hullajelöltek, akik nem bírtak nyugton maradni. A legjobb a távcsöves puska, mert az tiszta munka! A kiloccsanó agyvelőt nem neki kellett eltakarítani. Sajnos bizonyos megbízók még azt is kikötötték, hogy mi legyen a módja a likvidálásnak. Ezt a marhát pedig meg kellett fojtani. Ha a puska szóba jöhetett volna, már rég meglett volna az egész! Akkor csak leszedte volna vezetés közben és nincs ez a rohadt cirkusz.

Carlos persze nem most kezdte a szakmát, fel volt készülve mindenre. A táskájából elővett egy nylon zsákot és módszeresen pakolta bele az összetört tárgyakat. A húr belevágott a manus nyakába, úgyhogy volt véres futószőnyeg, meg egy leesett kép is. Összesöpört, felmosott. Végül elégedetten fölegyenesedett és körülnézett a sterilre sikált szobán. Kész volt végre!

Két dolog maradt hátra. Mindig körülkémlelt, ha ilyen helyen járt. Nem tudhatta, hogy talál-e valamit, ami még kapóra jöhet egyszer. Szorgalmasan húzgálta ki a fiókokat és nyitogatta a szekrények ajtaját. Aranyat soha nem vitt magával, azt könnyű beazonosítani. Kézpénzt azonban nem hagyott hátra. A kínai negyedben egyszerű volt tisztára mosni. Általában bűnözők riválisait tette el láb alól, kicsi volt az esélye annak, hogy valahol fel legyen írva a sorozatszám. Az egyik fióknál elidőzött egy kicsit. Legalább tíz útleveél hevert beszórva néhány mappa tetejére. Mindegyik más névre szólt. Carlos egy pillanatra meghökkent. Talán valami kém volt ez az alak, azért nem voltak szokásai? Aztán gyorsan megnyugtatta magát. Végére is ennek már úgyis mindegy volt. A mappák alatt talált egy köteg bankót, azt a zsebébe süllyesztette, de a fiókot nyitva hagyta. Hadd higgyék, hogy rablás történt! Gyorsan körbeszaladt még egy salétromsavas sprayvel, ez elmarta az ujjlenyomatokat. Végezetül még egyszer körülnézett, hogy nem maradt-e valami és mielőtt a pirkadat az égre tolta volna az éjszaka rolóját, a szemeteszsákkal együtt elhagyta a lakást.

Semmiképpen nem akarta a kocsijába tenni azokat a törmelékeket, ezért a férfi a közeli folyó felé indult. A széles vízén átívelő hídról gond nélkül ledobhatta a kínos csomagot, ami aztán örökre eltűnhetett a fenéken. Jó döntésnek látszott! Gyér volt a forgalom, ha egy kocs elment, utána percekig nem jött semmi. A buszok még nem jártak, a járdákon sem ténfergett senki. Carlos öles léptekkel igyekezett a híd felé. Körülbelül a harmadáig kellett elmennie, hogy láthatatlanná tudjon válni a térfigyelő kamerák számára. A pillér takarásában aztán átemelte a zsákot a korlát felett és a vízbe dobta a nyomokkal teli csomagot. Néhány percig még bámulta, míg teljesen el nem süllyedt, aztán elégedetten elmosolyodott. Régen kellett már ennyit melóznia egy megbízáson, de most már a zsebében érezhette azt a tetemes összeget, amivel egy időre kivonhatta magát a forgalomból. Egy kis karibi szigeten akart tölteni néhány hónapot, ahol csak a helyi prostituáltak kényeztetésére vágyott. A munka pedig el lett végezve, már csak át kellett venni a pénzt és irány a reptér!

Ezen járt az esze, ahogy gondtalanul lépkedett a hídon, de a közelgő sziréna szó megtorpanásra készítette. Megismerte a zsarumobilok vijjogását, de arra is hamar rájött, hogy biztos nem érte jönnek. Honnan is tudhatnák ilyen gyorsan, hogy mi történt?

Mélázásából egy felé rohanó negyvenes pasas térítette magához. A férfi kezében egy véres kést lóbálva sprintelt

fejvesztve a rendőrök előtt. Carlos mosolyogva figyelte a lúzert, akit mindjárt utolér a járd.

– Pancser! – mormolta maga elé, de közben a korláthoz húzódott. hadd fusson tovább az a szerencsétlen. Amaz viszont másképp gondolhatta a jövőjét és nem valami zsúfolt sitten, mert amikor Carlos mellé ért, megperdítette a meglepett férfit és a véres pengét a nyakához szorította.